

"Și ieșind, a văzut mulțime mare și I S-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor. Iar când s-a făcut seară, ucenicii au venit la El și I-au zis: locul este pustiu și vremea iată a trecut; deci, dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate, să-și cumpere mâncare. Iisus însă le-a răspuns: N-au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce. Iar ei I-au zis: Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești. Și El a zis: Aduceți-Mi-le aici. Și poruncind să se așeze mulțimile pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești și privind la cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulțimilor. Și au mâncat toți și s-au săturat și au strâns rămășițele de fărâmituri, douăsprezece coșuri pline. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii. Și îndată Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țarmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor." (Matei 14. 14-22)

Domnul e mereu gata și dispune să primească invitații la masă: cinează în casa lui Zaheu, a lui Matei-Levi, ba și în a fariseului Simon leprosul (și probabil că nu numai în a lui Simon, căci fariseii, iscodindu-L, îl vor fi poftit în casele lor și la mesele lor spre a-L prinde mai lesne în cuvânt). Cum se mai numește Domnul pe Sine? „Pâinea vieții” și adaugă : „cel ce vine la Mine nu va flămânzi” (Ioan 6,35 și 48). Și se mai definește cu același prilej: „Eu sunt pâinea ce S-a coborât din cer” (Ioan 6, 43). Iisus, hotărât lucru, nu Se rușinează a vorbi pe șleau de foame și de sete și de mâncare și nici de a mânca. Împărăția cerurilor cu ce o aseamnă? Cu o cină, iar celui care îi va deschide ușa ce îi făgăduiește? Că va intra la el și va cina cu el (Apoc. 3, 20). După înviere, cum îi convinge pe apostolii care se spăimântaseră că e nălucă și se tulburaseră, că El este și că nu-i arătare? Mâncând în prezența lor pește și miere (Luca 24, 41-43).

Nu, Domnul, binecuvântat fie Numele Său, nu a fost ceea ce în limbaj curent se cheamă „idealist”, ci a fost materialist întrucât a luat fără greș aminte și în mod foarte deschis, foarte participatoriu la problema pâinii. Să fie oare această grijă pentru pâine – care-i și a noastră – mărturisire de robie a pântecului, de josnică preocupare animalică, de materialism grosolan?

Problema o rezolvă în mod definitiv, cred, Nicolae Berdiaev. Problema pâinii, spune marele gânditor, problema pâinii pentru mine ca ins care, nu mă ascund, sunt lacom și cunosc tendința de a mă văicări și a fi nemulțumit, este, da, o problemă materială. Dar pâinea aproapelui meu, continuă Berdiaev, nu mai e o problemă materială ci o datorie spirituală. Să luăm aminte, înfiorați de respect, la schimbarea de registru tonal: când sunt în joc eu cu nesațul meu, eu individul cârcotaș și pofticios, pâinea e o problemă. Când mă preocupă însă pâinea aproapelui meu, problema devine datorie, saltă de pe tărâmul material pe cel spiritual. Iată cel mai bun răspuns dat falșilor idealști. Dacă în loc de a mă plânge pe mine, îi deplâng pe cei lipsiți, cârteala se prefăce în compătimire și ia cu totul altă înfățișare. Domnul nu ni se dă nouă spre consumare în idealitate și abstracțiune, ci la modul materialității: ca pâine și ca vin. Și ce sunt acestea de nu cele două elemente consubstanțiale vieții: pâinea (prea curatul Trup) pentru întreținerea vieții, vinul (scumpul Sânge) pentru veselirea și îndulcirea ei ? Căci ființa omenească nu e făcută numai pentru a viețui, a exista (animalic) și a trudi, ci și pentru a se bucura de viață în chip conștient, a o gusta și proslăvi în ceasuri de odihnă și înălțare sufletească. Pâinea și vinul, laolaltă și dual, alcătuiesc cumpăna vieții noastre, o metaforizează și totodată o explică, o condiționează.

Părintele Nicolae Steinhardt, „Despre problema pâinii” (www.razbointrucuvant.ro)

"Nu pentru că ati văzut minuni Mă căutați, ci pentru că ati mâncat din pâini și v-ati săturat". Lucrați nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea ce rămâne și în viața veșnică pe care v-o va da Fiul Omului, "căci pe El Si-a pus pecetea Dumnezeu-Tatăl!" (In 6,26-27).

Aceasta le-o cere Hristos Ucenicilor Săi. Să vadă dincolo de realitatea văzută, într-un spațiu al veșniciei și-al eshatologicului (al sfârșitului lumii), realitatea dumnezeiască a mântuirii. Să înțeleagă cuvântul care zice: "Eu sunt Pâinea vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi, și cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată" (In 6,35).

Căci, în esență, această înmulțire a pâinilor este repetiția generală a Ospățului Stăpânului Hristos, la care suntem chemați de fiecare dată "cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste" (Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur), ospăț în care pururea trebuie să mărturisim și să credem că El este cu adevărat Hristos, Fiul lui Dumnezeu Celui Viu... Că El este Pâinea vieții (In 6,48).

O, de-am mânca dintr-înșă și nu ne-ar mai flămânzi sufletele altfel decât după cele ale lui Dumnezeu... După acestea se liniștește furtuna la cuvântul Cuvântului. Semn că așa-i mereu după ce Pâinea cea Cerească vindecă tulburările noastre.

Pr.Constantin Necula, Pedagogia pâinii (www.crestinortodox.ro)

Îndemnul Sf.Constantin Brâncoveanu către fiii săi: „Iată, toate avușile și orice am avut, am pierdut! Să nu ne pierdem încă sufletele... Stați tare și bărbătește, dragii mei! să nu băgați seamă de moarte. Priviți la Hristos, Mântuitorul nostru, câte a răbdat pentru noi și cu ce moarte de ocară a murit. Credeți tare întru aceasta și nu vă mișcați, nici vă clătiți din credința voastră pentru viața și lumea aceasta...”. Acestea zicând el, porunci împăratul de le tăiară capetele, întâi ale feciorilor, începând de la cel mai tânăr, și mai pe urmă a tăiat capul lui Constantin Brâncovanu, și aruncară trupurile în mare.

“Socotește milostenia nu ca o cheltuială, ci ca un venit; nu ca o pierdere, ci ca un câștig, căci tu dobândești prin ea mai mult decât ai dat. Tu dai pâine și dobândești viața cea veșnică; tu dai haină și dobândești veșmântul nemuririi; tu îngăduiești locuirea sub acoperământul tău și dobândești împărăția cerului; tu dai cele trecătoare și primești în locul lor cele ce trăiesc în veci.”

„Dă deci săracilor, pentru ca atunci când vreodată tu însuși nu vei putea să vorbești pentru tine, mii de buze să vorbească în locul tău și milostenia să fie mijlocitorul tău; căci milostenia este banul de răscumpărare pentru sufletele noastre. Noi ajutăm pe cel nevoiaș, și prin aceasta împăcăm pe Cel Preaînalt. De aceea strămoșii noștri au pus pe săraci la ușile bisericilor, pentru ca privirea lor să miște la compătimire și pe cei mai nesimțitori și mai neubitori.”

Sf. Ioan Gură de Aur, „Despre binefacerea către săraci”

<http://tezaurul-ortodox.com>

Sfaturi practice în Biserică: Este corect să utilizăm expresia „a trecut în neființă“?

Categoric, nu! Una din marile greșeli întâlnite, din păcate, în mai toate laturile și sectoarele vieții sociale este aceea a utilizării expresiei "a trecut în neființă", în legătură cu trecerea unui creștin în lumea celor drepti. Mai ales în cazul personalităților decedate, în aproape toate mijloacele mass-media (ziare, radio-tv, internet) se utilizează această formulare eronată care se generalizează pe zi ce trece intrând chiar și în vocabularul unor credincioși practicanți ai cultului.

De la bun început trebuie precizat că această expresie șterge credința în înviere, anulând persoana și personalitatea celui decedat, dezintegrând-o din punct de vedere teologic în neființă, adică în ceva ce nu mai trăiește, în ceva ce nu mai are un nume, nu mai este persoană așa cum era în această viață. Potrivit credinței ortodoxe, sufletul omului este nemuritor deoarece este primit ca dar direct de la Dumnezeu cel care și-a imprimat în el "chipul Său", adică posibilitatea ființării în veci. Odată ce este creat cu această putere dumnezeiască, sufletul omului nu mai moare, ci trăiește veșnic, fiind scânteia divină din fiecare om. El este adus din neființă la ființă, adică la viață, și prin despărțirea lui de trup (la moartea omului) acesta nu merge înapoi în neființă, ci la Dumnezeu care l-a dat, cerându-i-se socoteală de cele ce a făcut în viață. Nici trupul nu este sortit pieirii, de aceea cei adormiți sunt îngropați în locuri alese, în cimitire, de unde se vor alcătui din nou la vremea neștiută a Judecății de Apoi.

drd. Grigore MEȘTEROAI

<http://ziarullumina.ro>

În 2010, mitropolitul Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului, ÎPS Bartolomeu, atrăgea atenția jurnaliștilor că expresia “a trecut în neființă” este o sechelă a limbajului de lemn al erei ateo-comuniste și o impietate față de limba română. În perioada comunistă, autoritățile interziceau folosirea expresiilor „și-a dat duhul”, „și-a dat ultima suflare”, „a trecut la cele veșnice”, „s-a mutat la Domnul”, în presă ori în comunicările publice, fiind acceptată doar formula ”a trecut în neființă”. Conform Mitropolitului, verbul „a trece” înseamnă mișcarea de tranziție dintr-un mediu în altul, de la o stare la alta, de la un mod de existență la alt mod de existență. Ori, în cazul de față, verbul nu are și nu poate avea obiect, de vreme ce neființa e negarea oricărui mediu, a oricărei stări, e negarea oricărui mod de existență și a existenței însăși. În neființă nu se poate trece, pentru că nu ai unde, cum și în ce, ea definindu-se pe sine ca non-existență, ca neant. Neantul însă nu e ceva în sine, ci un simplu concept cu care se operează în filosofie, așa cum în matematici se operează cu numărul negativ. Agramatismul expresiei e pe măsura celui ce a născocit-o a adăugat ÎPS Bartolomeu.

<http://ampress.ro>

Pilde ortodoxe - Sfânta simplitate - *Un preot de la țară, mergând cu treburi spre satul vecin, a văzut o femeie din parohia sa spălându-si rufele în râu si, apropiindu-se, a întrebat-o: - Duminică, la slujbă, am vazut că nu m-au ascultat toti cu atentie. Poate am vorbit lucruri prea savante si, mă gândesc, duminica asta, să vorbesc mai pe înțelesul oamenilor. Spune-mi, dumneata ce-ai înțeles din ce-am spus eu la predică? - Părinte, i-a răspuns cu smerenie femeia, eu n-am multă carte, dar as vrea să vă întreb si eu ceva: vedeti pânzele ce le spăl eu acum? Apa trece prin ele si le curăță. Credeti că au ele habar de cum le-a curățat apa? Si cu toate astea, devin albe si frumoase. Nu înțeleg eu, în biserică, tot cuvântul sfinției tale, dar simt în suflet căldura Duhului Sfânt, Care mă curătește de păcat, asa cum apa aceasta curăță pânzele mele.*

Tare mulțumit a plecat preotul văzând un om care nu e doar cu gândul la cele sfinte, ci și cu sufletul.

“La Dumnezeu ajungem printr-un anume mod de viață, nu printr-un anume fel de a gândi” (Christos Yannaras)

Programul săptămânii 18 august 2013 – 25 august 2013

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	18 august	8 - 12 - Sf.Liturghie (Înmulțirea pâinilor) - Pr. Ticu
Duminică	18 august	17 - 19 - Paraclisul Maicii Domnului și convorbiri duhovnicești - Pr. Ticu
Luni	19 august	17 - 18 - Acatistul Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil - Pr. Ticu
Miercuri	21 august	9 - 11 - Sfințirea mică a apei - Pr. Ticu
Vineri	23 august	9 - 11 - Taina Sf.MASLU
Vineri	23 august	17 - 18 - Slujba acatistului - Pr. Ticu
Sâmbătă	24 august	8 - 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr. Ticu
Sâmbătă	24 august	17 - 18 - Vecernia Duminicii a IX-a după Rusalii - Pr. Dragoș
Duminică	25 august	8 - 12 - Sf.Liturghie (Umblarea pe mare – Potolirea furtunii) - Pr. Dragoș
Duminică	25 august	17 - 19 - Paraclisul Maicii Domnului și convorbiri duhovnicești - Pr. Dragoș